

เมื่อมีความฝันก็ต้องทำให้ได้

สารบำรุงสมอง

เรื่อง : รศ.ดร.วราภรณ์ สามโกเศศ ภาพ : ขวัญญาณี สมบัติ

เรื่องราวของสาวน้อยชื่อดอว์น ล็อกกินส์ (Dawn Loggins) ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นเด็กจอร์จัด รับจ้างดูพื้นโรงเรียน และได้รับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แสดงให้เห็นว่า 'ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้'

คอว์น เด็บโตในครอบครัวที่พ่อแม่ติดยา ทอดทิ้งหนีเธอไปจนไร้บ้าน ครูและเพื่อนบ้านต้องร่วมกันบริจาคเสื้อผ้าและข้าวของจำเป็นให้เธอ ตลอดจนหางานภารโรงที่โรงเรียนให้เพื่อให้มีรายได้พุงให้จบชั้นมัธยมปลาย

เธอเรียนที่โรงเรียนเบิร์นส์ไฮสกูลในเมืองลอนเดล รัฐนอร์ทแคโรไลนา และทำงานที่โรงเรียนเดียวกันนี้ เธอทำหน้าที่ภารโรงอย่างเต็มประสิทธิภาพ ไม่เคยบ่น ไม่เคยย่อท้อ เพื่อนไม่กล้าดูถูกเธอเพราะเธอเรียนได้ A ทุกวิชาเป็นคนเรียนดีสุด ๆ ของโรงเรียน ถึงแม้จะอดมื้อกินมื้อก็ตาม

คอว์น ซาบซึ่งใจที่เพื่อนบ้านช่วยเหลือเธอ จนพออาศัยอยู่รอดในบ้านของเธอ พอมีรายได้ประทังชีวิตจากงานนอกเวลาเรียน บ่อยครั้งที่ไม่มีน้ำ ไม่มีไฟ ไม่มีก๊าซใช้จนกระทั่งมืดและหนาว ไม่สามารถทำการบ้านหรืออ่านหนังสือได้ ครูในโรงเรียนต้องหาเทียนไขให้เธอใช้ในยามค่ำมืด

ในตอนแรกก่อนที่จะต้องตกกระทาลำบาก เธอได้รับเลือกให้เข้าค่ายวิทยาศาสตร์เป็นเวลา 6 สัปดาห์กับนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับยอดเยี่ยมของทั้งรัฐ เมื่อเธอกลับบ้านก็พบว่าไม่มีใครอยู่บ้าน แถมนมีประกาศติดไลที่จากเจ้าบ้าน พ่อแม่ได้หนีและทิ้งเธอไป คอว์นจึงไร้บ้านขาดทั้งพ่อและแม่

เมื่อไร้บ้านเธอต้องระเห่ร่อนไปนอนตามบ้านเพื่อน บางครั้งก็ต้องนอนบนพื้นบ้านเพราะไม่มีเตียง ในขณะที่เธออายุเพียง 18 ปี ยังไม่บรรลุนิติภาวะจึงต้องมีผู้ปกครองดูแล เมื่อเธอเลือกที่จะไม่ตามไปอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างรัฐ แต่เลือกที่จะอยู่ที่เมืองนี้เพื่อเรียนหนังสือให้จบ ชุมชนและบรรดาครูที่โรงเรียนก็ดีเหลือหลาย ต่างรับหน้าที่เป็นผู้ปกครองของเธอกันทั่วหน้า

ผู้ปกครองเหล่านี้ได้ขอให้คู่สามีภรรยาขับรถโรงเรียนให้ที่พักอาศัยที่บ้านโดยครูต่างสมทบค่าใช้จ่ายทุกเดือน และเธอก็ตื่นนอนทำงานเป็นภารโรงที่โรงเรียนไปด้วยจนย่างเข้าปีสุดท้ายของชั้นมัธยมปลาย เธอก็ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย โดยเลือกที่จะเดินบนเส้นทางที่ต่างจากพ่อแม่ เธอให้เหตุผลว่า “...เมื่อหนูได้เห็นหนทางที่เลวร้ายทั้งหลายอยู่ต่อหน้า เห็นทั้งยาเสพติดและชีวิตที่เลื่อนลอย และสิ่งแย่อื่น ๆ หนูจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่เดินบนทางเหล่านั้นเด็ดขาด...”

เธอบอกว่าการศึกษานั้นที่พาให้เธอหลุดพ้นจากวังวนเลวร้ายทั้งหลายได้ อาจมีคนมากมายที่โทษสิ่งแวดล้อมรอบตัว แต่เธอใช้สถานการณ์แย ๆ เหล่านั้นมาเป็นพลังใจ ผลักดันให้เธอหลุดพ้นออกมาให้ได้

เธอมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อชีวิต เธอบอกว่า “นี่ไม่ถึงว่าพ่อเลี้ยงและแม่จะทิ้งหนูไปได้ง่าย ๆ อย่างนั้น แต่หนูก็ไม่ได้นึกโกรธพ่อแม่นะ เขาคงคิดว่าได้ทำสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ให้หนูแล้ว... หนูรู้ว่าพ่อแม่รักหนู เพียงแต่แสดงออกเหมือนที่ชาวบ้านทั่วไปเขาทำกันไม่เป็นเท่านั้นเอง...”

นอกจากเรียนหนัก ทำงานหนักแล้ว เธอยังทำงานกิจกรรมนักเรียนและบริการสังคมอีกด้วย เธอเป็นประธานชมรมถ่ายภาพ ริเริ่มทำโปรแกรมบริการสังคมเพื่อรวบรวมจดหมายที่เขียนให้กำลังใจทหารที่ประจำการในแนวรบ พร้อมทั้งร่วมชมรมดุริยางค์ของโรงเรียนและวงมราธอนอีกด้วย

ในปีสุดท้ายของการเรียน เธอส่งใบสมัครไป 5 มหาวิทยาลัยทั้งภายในและภายนอกรัฐ ในหนึ่งใบนั้นคือฮาร์วาร์ด ครูประวัติศาสตร์เขียนใบรับรองเธอว่า “...นักเรียนส่วนมากเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก แม้เพียงเศษเสี้ยวของที่คอว์นประสบก็ท้อถอยยอมแพ้ไม่เป็นท่า แต่สาวน้อยผู้นี้ถึงแม้จะเผชิญเหตุการณ์แสนสาหัส ทิวโซ เร่ร่อน ไม่มีบ้านอยู่ เผชิญความลำบากอีกนานัปการ แต่เธอก็ลุกขึ้นยืนผงาดเหนืออุปสรรคชีวิตทั้งปวงนั้น เธอยืนตระหง่านเป็นสตรีสาวน้อยที่โดดเด่นเหนือหมูคน...”

ในที่สุดฮาร์วาร์ดก็ตอบรับเธอเข้าเรียน พร้อมทั้งให้ทุนและค่าใช้จ่ายอีกด้วย เมื่อเรื่องของเธอเป็นข่าวดังทั่วโลก เธอให้สัมภาษณ์ว่า “...เมื่อคุณมีความฝัน คุณสามารถบุกบันให้ฝันเป็นจริงได้... มีตัวคุณเองเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะสร้างฝันของตัวเองให้เป็นจริงขึ้นมาได้...”

มีคนบริจาคเงินให้เธอมากแต่เธอไม่ขอรับ เธอบอกว่าเธอสามารถทำงานหาเงินเพิ่มเติมได้ เธอขอเงินก้อนนั้นไปเป็นทุนก่อตั้งองค์กรการกุศลช่วยเหลือเด็กวัยรุ่นที่ประสบอุปสรรคขัดขวางการศึกษา

“ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้” ถ้าบากบั่นมานะ ไม่ย่อท้อ และมีทัศนคติที่เป็นบวก

